

dámdi væl at ferðast í Føroyum, og eg vildi fegin flyta heim, tí tað var meir heimligt í Føroyum. Tað var nokk eisini ein orsök til, at vit síðani fluttu heim til Føroyar at búgva, sigur hon.

Sjálv sigur hon, at hon altíð hevur verið íleggin, aktiv og við í tí, sum hendi rundan um hana. Til dømis hevur hon altíð verið virkin í næmingaráðnum og arbeiðt sum skrivari hjá professara í lestrartíðini. Hon heldur tó ikki, at engagementið kemur heimanífrá, men at tað er nakað, sum liggur í henni.

Pápi Helenu, Atli Dam, flutti heimanífrá, tá Helena var lítil, og hon greiðir frá, at hann ikki hevur fyllt nógv í uppvøkstri hennara.

–Hann var fráverandi allan

mín barndóm. Tað hevur verið mamma mín og eg, sum hava verið ein familja. Mamma varð gift aftur seinni, og eg fekk tveir beiggjar, sum eg eri tætt knýtt at. Familjan hjá pápa mínum hevur verið meir fjár. Eg veit ikki, hvi tað bleiv soleiðis, sigur Helena Dam á Neystabø.

–Tað er sjálvsagt, at tað hevur verið ein saknur alt lívið, men ikki ein saknur, sum hevur oyðilagt mítt lív ella avmarkað meg sum politikara. Eg hevði fyri sovítt ongan pápa, men eg hevði stóra virðing fyri honum sum politikara, sigur Helena, sum eitt skifti frá 1990 til 1993 eisini sat á tingi saman við pápa sínum, sum hon kallar dugnaligan politikara, ið avrikaði nógv.

Hon leggur afturat, at tað hevur

ligið henni nær, at børn hennara ikki skuldu kenna ein slíkan sakn í teirra uppvøkstri.

Føroyska málið

Tá Helena var komin til Føroya at búgva, gekk hon í 7. flokki, og tá tók omma hennara tað á seg at læra hana føroyskt væl og virðiliga.

–Vit sótu og terpaðu føroyskt og serliga skrivning eftir vanligu skúlatíð heima hjá ommu, sum var lærarinna uppá tann gamla stranga mátan. Hóast eg tímdi illa tá, so kom tað væl við seinni í lívinum, at hon ikki gav upp, sigur Helena Dam á Neystabø.

–Eg havi henni nógv at vera takksom fyri, tí málið er tað týðningarmesta amboðið, sum tú hevur at gera ávirkan tína galdandi

við – bæði politiskt, sosialt og millum tey nærmastu, sigur hon.

–Dugur man tað ikki, so er man ómetaliga avmarkaður, og man missir tað týðningarmesta vápnið fyri røkka teimum málunum, sum man hevur sett sær, sigur hon framhaldandi.

Í studentatíðini var Helena í næmingaráðnum, og hon luttók eisini aktivt í málstríðnum tá.

–Tað var ótrúliga spennandi at taka tann dystin upp, sigur hon.

Ein dystur, sum næmingarnir tá eisini vunnu, tí tað bleiv so til tað, at sjálvsagt skuldu næmingar sleppa at taka próvtøku á føroyskum. Hetta hóast tað kostaði onkrum næmingi prógvíð, greiðir hon frá.

Áðrenn hon fór í politikk, arbeiðdi Helena á Føroya Skúlabóka-

grunni. Hetta at útvega nóg nógv tilfar til børn á føroyskum, sær hon sum eina umráðandi uppgávu.

– At síggja heimin úr einum føroyskum glugga við føroyskum málbúna er týðningarmikið, sigur hon.

Úr Sjálvsflokkinum í Javnaðarflokkin

Eisini hevur áhugin fyri politikki og samfelagsviðurskiftum altíð verið har. Tað var tó ikki fyrr enn í 1990, at hon fekk eina áheitan at stilla upp til løgtingsvalið. Hon stillaði tá upp fyri Sjálvstýrisflokkin, og hon varð vald á ting.

–Síðani tá havi eg verið eitt politiskt menniskja, sigur hon.

Helena hevði eina sterka tjóðskaparkenslu, sum eisini var ein